

У національно свідомій родині Івана та Ганни Ягничів було шестеро дітей. Після загибелі їхнього сина Дмитра, українського повстанця під псевдонімом “Тур, родину було репресовано більшовицькою владою.

Жовтневої злощасної ночі 1947 року до хати несподівано набилося повно москалів, які заявили, що родина за півгодини мусить бути готова до вивозу в Сибір. 64-річна Ганна Ягнич просилася, щоб залишили її вдома, бо дуже хвора, але зайти були незворушні.

Нещасних вигнанців з власної хати – Ганну та Івана Ягничів, їхніх дітей Марію і Миколу разом з багатьма іншими саджавськими родинами відправили через засніжені поля до Надвірної. Там їх загнали в телячий, з маленькими віконцями, без лавок і вбиральні вагон. У вагон набили 90 людей.

Вщент наповнений горем і розпачем ешелон з невільникми зрушив з місця і направився в інші далекі світи. Люди хворіли, божеволіли, а померлих складали в останньому вагоні з тим, щоб потім викинути в придорожні снігові бурі. Десь там, в Московії, навічно залишилася і старенька Ганна Ягнич.

Нарешті – Омськ. А далі – 500 кілометрів відкритими автомобілями на 40-градусному морозі через тайгу до хутора Піхтового. Добиралися сюди чотири доби.

За спробу втечі з місця поселення в 1948 р. Марія Ягнич на три роки відправлена в тюрму міста Ігарки Красноярського краю. З тюрми була звільнена в 1951 р. Повернулася до Піхтового, де застала брата Миколу з хворим батьком. У липні 1954-го батько помер. Десь там на його могилі донині кряче ворон.

Там же, у далекому Піхтовому, Марія Ягнич знайшла свою долю. Вона одружилася із засудженим повстанцем Іваном Олійником, родом із села Камінного Надвірнянського району.

У 1955 р. в них народилася донечка Оксана, а у вересні 1956 р. сім'я повернулася на рідну землю і поселилася в Саджавці.

Із нарису “Їх поєднала неволя” у книзі **М. Томашука “Смертю смерть подолав”**, виданій в Коломиї 2002 р.).